

контакт с Никола Вапцаров остави у мен трайно впечатление.

В началото на учебната 1933-1934 година, като учител в първоначалното училище "Арсени Костенцев" в Горна Джумая заведох учениците от IV отделение в Балабановата фабрика, за да разгледат и се запознаят с приготвяването на хартията. Когато влезохме в книжното отделение, посрещна ни радушно за моя изненада и задоволство, машинният техник Никола Вапцаров, облечен в син работен комбинизон... Здрависахме се с него всички. След това той взе да обяснява на заобиколилите го ученици - твърде нетърпеливи и любопитни - от какво и как се приготвява хартията на която са написани техните учебници и много други книги. Децата слушаха с голям интерес, поглъщаха всяка негова дума. Някои от тях питаха за нещо, а той, все така усмихнат, съвсем достъпно им обясняваше процеса на приготвяването на мукавата и хартията.

- Аз искам, драги ученици, вие да слушате вашите учители, да четете хубави, полезни книги. Те за вас да станат неразделни приятели, защото хубавата книга е като добър, верен другар... След тези думи Никола Вапцаров се сбогува с нас. Учениците останаха крайно доволни от добрия, внимателен "чичо Никола" и пожелаха друг път пак да му отидем на гости...

Все по-това време прогресивните учители в Горна Джумая образувахме театрална труппа към читалище "Съгласие" ("Никола Вапцаров"). Първата игра на пиеса, драматизация на поемата на Тарас Шевченко - "Наймичка" - имаше голям успех: волю се лееха на сцената украински народни мелодии. С особена сила звучеше песента "Рече и стене широкият Днепър".

Окуражени от първия успех, подготвихме и драмата на София Белая - "Хими на нищетата", която е посрещната от бъдната прогресивна публика с всеобщо одобрение. Назителите на тогавашния